

Střetné sražení

Redakčně zpracovaný a zkrácený článek generálporučíka A. A. Sokolova, kandidáta vojenských věd, docenta, uveřejněný v sovětském časopise „Vojennaja mysl“ č. 8/1981.

Střetné sražení je druh útočné činnosti. V jeho průběhu se obě strany snaží dosáhnout stanovených cílů útokem. V soudobých podmínkách bude souhrnem jaderných a palebných úderů a aktivní střetné činnosti operačních uskupení protistojících vojsk skloubených jediným zámyslem. V důsledku toho budou mít tato sražení rozhodný, dynamický charakter a budou probíhat v podmínkách mimořádně náhlých a častých změn situace.

Historické zkušenosti svědčí o tom, že střetná sražení se stala zákonitým jevem ve válkách a jejich rozsah se neustále

zvětšoval. V současné době mohou být součástí útočných a obranných operací. Zvýšení úderné a palebné síly i manévrovacích možností vojsk bojujících stran jim umožňuje v každé situaci stanovit rozhodné cíle. V důsledku toho nabývá bojová činnost formy aktivní činnosti k získání iniciativy a vede k vzájemnému střetnutí uskupení vojsk. Všechno to rozšiřuje možnost vzniku střetných sražení a zvyšuje jejich úlohu v soudobých operacích. Současně jsou však velmi složitým druhem útočné činnosti. Mají řadu specifických zvláštností a rysů, se kterými musíme počítat, chceme-li zvítězit.

Z historických zkušeností vyplývá, že střetná sražení mohou vzniknout:

- na začátku války při přesunech operačních svazů k vedení úderu proti nepříteli v útoku (pohraniční sražení),
- v průběhu rozvíjení útočné operace v boji s operačními zálohami na přesunu a s protitúderními uskupeními,
- v procesu vedení obranné operace při protitúderech nebo při přechodu do protitútku.

1. **Střetná sražení na začátku války.** Analýza zkušeností z druhé světové války svědčí o tom, že vznik střetných sražení v jejím začátku byl charakteristický jen pro sovětsko-německou frontu. Na západě nebyly podmínky pro jejich vznik. Útočila hlavně německá fašistická vojska a jejich protivníci se pasívně bránili.

V prvním období Velké vlastenecké války vznikala střetná sražení při přesunech svazů a svazků Sovětské armády z hloub-

ky státu ke státní hranici s úkolem zničit německá fašistická vojska, která vtrhla do SSSR, kromě toho i při vedení frontových a armádních protiúderů. Byla charakteristická velmi intenzivním bojem k získání iniciativy, dynamičností, vysokou manévrovostí, náhlými a častými změnami situace, odkrytými boky a omezeným časem na přípravu k bojové činnosti.

Analýza organizace a vedení střetných sražení prvního období Velké vlastenecké války dokazuje, že úspěchu bylo dosaženo tam, kde sovětská vojska přešla nepříteli v rozvinování a činnosti hlavních sil, kde uskutečnila směry manévru k vedení úderů do boku a týlu nepříteli.

Současně s tím neúspěšný výsledek celé řady střetných pohraničních sražení byl důsledkem nejen celkové, velmi nepříznivé operačně strategické situace sovětských vojsk, ale i nedostatků ve velení, slabé součinnosti svazků bez centralizovaného velení, nedostatečného přikrytí letectvem, úspěšné přípravy vojsk ke sražení a nepevného spojení. Vojska byla nasazována do sražení ihned po přesunu na vzdálenost 100–400 km a vedla zpravidla čelní úder. To podstatně snižovalo jejich účinnost. Celkově však měla tato sražení kladnou úlohu, způsobila značné ztráty úderným uskupením nepříteli a zpomalila jeho postup do hloubky státu.

Zkušenosti ze střetných sražení v prvním období války dokazují, že vojska v průběhu pohraničních sražení jsou přesunována a působí podle plánů rozpracovaných v míru s potřebným upřesněním úkolů útvarů a svazků za přesunu na čáry rozvinování. Sražení jsou vedena na velkých prostorech za účasti velkých sil tankových a mechanizovaných vojsk. Přítom s růstem jejich pohyblivosti se značně zkrátila doba vzniku střetných sražení. Sražení byla zahajována údery letectva, dalekosného dělostřelectva a přímým střetnutím tankových a mechanizovaných svazků stran.

V řadě případů se snažila vojska vést údery do boků, které jsou nejzranitelnějšími místy uskupení nepříteli. To se jim často dařilo. Avšak z důvodu nedostatku času a možnosti uskutečnit manévr byl často veden čelní roztržavý úder, v jehož průběhu bylo protistojící uskupení rozděleno a ničeno po částech.

Průběh střetných sražení se vyznačoval rychlou změnou situace, vojska často přecházela z útoku k odražení úderů nepříteli a v dalším opět útočila. V souvislosti s tím bylo vydáváno jednomu svazku v průběhu dne i několik bojových nařízení. Tato

nařízení byla vydávána písemně nebo na mapě osobně velitelem nebo jeho jménem náčelníkem štábu a byla doručována podřízeným vojskům prostřednictvím styčných důstojníků nebo důstojníků štábu. Otázky součinnosti byly zpravidla řešeny v hrubých rysech současně s vydáním bojových úkolů. Tyto tendence si uchovávají i v současných podmínkách svůj význam. Zásadní změny ve vojenství však mají za následek značné změny v teorii a praxi střetných sražení. Analýza obsahu a charakteru cvičení vojsk NATO v posledních letech poskytuje důvod tvrdit, že agresivní blok imperialistických států staví všechny své výpočty a plány na rozpoutání války proti socialistickým státům s překvapením a s vedením rozhodné útočné činnosti. Válečná činnost při odražení agrese bude mít zřejmě manévrový a rozhodný charakter. První střetnutí uskupení vojsk stran na válčících mohou mít charakter střetných sražení v pohraničním pásmu s cílem získat v nejbližší době operačně strategickou iniciativu.

Střetná sražení mohou vzniknout i v podmínkách vedení válečné činnosti s použitím jaderných zbraní. Přítom rozhodujícího zničení uskupení nepříteli může být dosaženo již na dalekých přístupech, konečného jejich zničení v průběhu přímého střetnutí vedením několika roztržavých úderů s následným zničením jednotlivých uskupení. Úspěchu v takovém způsobu činnosti je dosahováno vytvořením trhlin v operační sestavě nepříteli a rychlým zasazením záložních uskupení vojsk do sražení na těchto směrech, a to bez složitého manévru.

2. Střetná sražení v průběhu útočných operací mohou být vedena v různé hloubce na začátku operace, v průběhu jejího rozvíjení i v závěrečném období, v nejrůznějších podmínkách operační situace. Zkušenosti z Velké vlastenecké války jsou bohaté na příklady mistrného vedení střetných sražení svazy Sovětské armády, které potvrdily vysoké umění jejich velitelského sboru.

Střetná sražení byla charakteristická intenzivním bojem o získání a udržení iniciativy, zahájením bojové činnosti vojsk zpravidla z chodu, rozvinováním bojové činnosti na široké frontě, omezeným časem na jejich organizaci, stálým a nepřetržitým manévrem vojsk, jejich snahou vyjít do boků a týlu uskupení nepříteli. Střetné sražení mělo obvykle tři období: **zahájení, rozvíjení sražení a jeho zakončení.**

Střetné sražení bylo zpravidla zahajováno údery letectva, palbou dělostřelectva, střetnutím předsunutých odřadů a jejich

rozhodnou činností k vytvoření výhodných podmínek pro rozvinutí a zasazení hlavních sil do sražení. **Rozvíjení sražení** tvořilo jeho hlavní období a zahrnovalo rozvinování hlavních sil, zahájení jejich boje a rozhodný útok s cílem zničení útočného uskupení nepřítele. **Konečnou** činností byl obyčejně přechod do obrany nebo odchod jedné ze stran v důsledku porážky hlavních sil a rozhodné pronásledování nepřítele druhou stranou.

Zkušenosti ze střetných sražení, vedených Sovětskou armádou v průběhu rozvíjení útočných operací ve Velké vlastenecké válce, ukázaly řadu základních směrů v rozvoji jejich teorie a praxe. Zvýšila se úloha operačního průzkumu při včasné získávání zpráv o uskupeních nepřítele, která se přesunovala z hloubky; v souvislosti s tím jim byla věnována v průběhu vedení operací zvláštní pozornost. Rozhodnutí ke střetnému sražení byla přijímána v případech, že velitelé operačních svazů měli k dispozici určité, i když neúplné, zprávy o soustředování nebo přesunech uskupení nepřítele z hloubky. V souvislosti s tím byla střetná sražení zřídka překvapivým střetnutím stran, ale většinou předvídanou činností vojsk.

Průběh střetného sražení závisel ve značné míře na palebném ničení hlavních sil nepřítele. Zvýšené palebné možnosti vojsk umožňovaly zahájit bojovou činnost k získání iniciativy dlouho před střetnutím pozemních uskupení. Přitom stále více nabývala formy boje k vybojování palebné převahy a byla zahajována na značných vzdálenostech. Rozhodující úlohu v ní mělo letectvo a dělostřelectvo. Palebné úder, manévry a úderly vojsk tvořily jednotný proces vedení střetného sražení. Hloubka ničení nepřítele letectvem byla určována vzdáleností rozmístění protitankových uskupení. Hloubka palebného ničení dělostřelectvem dosahovala 10 i více kilometrů. Palba dělostřelectva v podstatě překrývala základní hloubku bojových sestav prvního sledu nepřítele.

Významnou úlohu při dosahování úspěchu ve střetných sraženích měly předem odřady. Působily před hlavními silami 10–15 i více kilometrů, předcházely nepřítele při obsazení výhodných čar, vázaly jeho čelní útvary, zabezpečovaly zasazení úderných uskupení vojsk do sražení. Na rozhodnosti jejich činnosti do značné míry závisely výsledky střetného sražení. Tam, kde úspěch předvoje a předem odřadů včas nerozvíjely hlavní síly, vojska ztrácela iniciativu a zpomalovala tempo. To se potom projevovalo na výsledku bojové činnosti.

Při přibližování vojsk stran přisunovaly se (útočily) v čele hlavních sil převážně tankové a mechanizované útvary. Při rozvíjení se z nich rychle vytvářela úderná uskupení, která vedla silný počáteční úder.

Střetná sražení v průběhu útočných operací vznikala zpravidla v procesu boje se zálohami nepřítele, které se přesunovaly z hloubky k vedení protitankových nebo k zaujetí obrany na mezilehlých čarách. Sražení s protitankovými uskupeními měla intenzivnější charakter než boje, které vznikaly v důsledku střetnutí se zálohami, určenými k zaujetí obrany na mezilehlých postaveních. Proto značný význam mělo nejen zjištění rozmístění a složení záložních uskupení nepřítele všemi druhy průzkumu, ale také správná prognóza jejich předurčení a možného charakteru činnosti s tím, aby mohl být včas zvolen nejefektivnější způsob jejich zničení.

Střetná sražení byla převážně vedena tou částí sil vojsk v útoku, která se nacházela v pásmu přesunu nebo protitankových záloh nepřítele. Šlo zpravidla o uskupení vojsk, která pronikla dopředu a dosáhla největšího úspěchu.

Operace poskytl různé příklady vzniku střetných sražení a v souvislosti s tím i různé způsoby jejich vedení. Jedním z nejúčinnějších způsobů bylo zničení nepřátelského uskupení palbou a rozhodnými roztrávacími údermi tankových a mechanizovaných vojsk do celé hloubky sestavy nepřítele, jejich rozdělením a ničením po částech.

Často byl používán i jeden čelní roztrávací úder. V těch případech, kdy uskupení vojsk v útoku, které proniklo dopředu, zaujalo boční postavení vzhledem k nepříteli na přesunu, jeho ničení se uskutečňovalo palebným ničením a úderem tankových a motostřeleckých vojsk do boku nepřítele se současným poutáním části jeho sil čelně.

3. Střetná sražení v průběhu obranných operací vedla sovětská vojska převážně v prvním a druhém období války.

Zkušenosti ze střetných sražení vedených v obranných operacích, zvláště v prvním období Velké vlastenecké války, ukazují, že probíhaly ve složitých podmínkách, kdy nepřítel v útoku měl ve svých rukou iniciativu, převahu sil a prostředků, nadvládu ve vzduchu. Samotná sražení byla špatně připravena a nedostatečně zabezpečena, a proto také nedosáhla očekávaných výsledků. Ve druhém období války se vyznačovala velkou centralizací velení, soustředěním sil na směrech hlavních úderů, vysokou organizovaností a dokona-

lou přípravou. To pochopitelně napomáhá-
lo k dosažení úspěchu v operacích.

Na západě v letech minulé války nebyl
ani jeden poučný příklad střetných sra-
žení.

V lokálních válkách, které rozpoutaly
imperialistické státy, se vyskytla také střet-

ná sražení, avšak omezeného rozsahu.
Zpravidla probíhala mezi tankovými a
mechanizovanými vojsky. Podle názorů zahra-
ničních odborníků měla řadu nedostatků.
Mezi nejdůležitější patřily opožděné vedení
úderů a slabá obrana ze vzduchu. Proto
velmi často nedosáhla střetná sražení sta-
novených cílů.

Zavedení nových mohutných prostředků
ozbrojeného zápasu do výzbroje ozbroje-
ných sil mnohých států měla za následek
změny v názorech na charakter soudobých
operací a způsoby jejich vedení. Mohou
být vedení s použitím jak jaderných, tak
i klasických prostředků ničení. Vysoká po-
hyblivost, úderná síla a samostatnost sva-
zů a útvarů — to vše dodává soudobým
operacím výrazný manévrový charakter a
rozhodnost při dosahování cílů.

Předpokládá se, že bojová činnost bude
vedena na směrech, bez souvislé fronty,
s širokým použitím manévru sil a prostřed-
ků, hlubokým vzájemným vklíněním stran,
obchvatem a obejitím. V těchto podmín-
kách budou střetná sražení stále častějším
jevem a mohou se rozvíjet na jednom nebo
několika směrech současně, nebo postup-
ně. Převážně budou vedena na směru hlav-
ního úderu, v pásmech uskupení, která do-
sáhla největšího úspěchu (zvláště ta, která
působí v odtržení od hlavních sil) a před-
stavují největší nebezpečí pro nepřítele.
Základem vzniku střetných sražení bude
snaha bojujících stran maximálně využít
výsledků použití prostředků ničení k dosa-
žení stanovených operačních cílů účinnou
činností vojsk.

Uskupení nepřítele v operacích druhé
světové války byla ničena postupně, v sou-
ladu s dobou příslunu (přiblížení) vojsk a
zvyšováním působení palebných prostřed-
ků taktického a operačního určení. Sou-
dobé prostředky boje umožňují rozhodným
způsobem ničit uskupení nepřítele do celé
hloubky jejich operační sestavy.

V operacích, vedených s použitím jader-
ných zbraní, budou mít jaderné a palebné
úderý rozhodující význam při ničení ne-
přítele. V souvislosti s tím mohou být střet-
ná sražení v soudobých podmínkách zahá-
jena jadernými úderými na dalekých přístu-
pech k čáře (prostoru) pravděpodobného
střetnutí stran, a to již v období přiblížo-
vání.

I když klasické schéma vedení střetné-
ho sražení — zahájení, rozvíjení a zakon-
čení sražení — neztrácí na svém významu,
obsah těchto období, jejich délka a inten-
zita boje budou jiné.

Z analýzy rozvoje prostředků ozbroje-
ného zápasu vyplývá, že značný vliv na
vznik a vedení střetných sražení bude mít
především vzrůstající palebná síla, délka
palby a mobilnost prostředků ničení. K těm-
to prostředkům patří balistické rakety rú-
zného určení, prostředky minování na dál-
ku, letectvo a aeromobilní vojska.

V posledních letech došlo ke značnému
zvýšení doletu a přesnosti raket. Vzrostla
jejich pohyblivost a snížila se doba na pří-
pravu rakety k odpálení. Dále byly zdoko-
naleny reaktivní systémy k vedení palby
salvami, zvýšila se jejich délka a přesnost
střelby a počet vodicích listů. Rakety s hlav-
vicemi kazetového typu, reaktivní systémy
k vedení palby salvami a vojskové letec-
tvo budou široce používány k minování na
dálku, a to terénu, os přesunu a manévru
vojsk nepřítele.

Za vysoce perspektivní je považováno
použití vrtníků jako palebných prostřed-
ků. Při ničení obrněných cílů je jejich
účinnost hodnocena 10—20krát více než
tanků. V americké armádě je usilovně roz-
pracovávána koncepce „výstřel—zničení“,
tj. vytvoření takových průzkumných a pa-
lebných kompletů, které by umožnily spo-
lehlivě zjišťovat objekty nepřítele a ničit
je prvním výstřelem, především obrněné
objekty — tanky, bojová vozidla pěchoty
a obrněné transportéry. Dále jsou vyvíjeny
nové výbušniny a munice se zvýšeným ni-
čivým účinkem.

Palebné úderý vedené soudobými pro-
středky ničení do doby střetnutí stran mo-
hou vytvořit výhodné podmínky k úspěšné-
mu zakončení střetného sražení. Ty nejen
značně oslabí úderné uskupení nepřítele,
ale zabrání mu rovněž vést aktivní útoč-
nou činnost. To znamená, že takové úderý,
jejichž síla ve srovnání s druhou světovou
válkou nesmírně vzrostla, budou tvořit
nejdůležitější součást střetného sražení a
budou mít rozhodující význam pro zničení
nepřítele, a to již do doby střetnutí po-
zemních vojsk stran. V těchto podmínkách
bude úkolem vševojskových svazů a sva-
zů zakončit zničení nepřítele. V tom je
hlavní podstata uskutečněných změn, kte-

ré ovlivňují organizaci a způsoby vedení střetného sražení.

Rostoucí palebné a manévrovací možnosti vojsk budou napomáhat častému vzniku střetných sražení v průběhu operací a jejich vedení ve vyšším tempu s použitím různých způsobů ničení nepřítele.

Analýza střetných sražení z období Velké vlastenecké války, poválečný rozvoj jejich teorie přípravy a vedení i vývoj vojenství ve všech cizích armádách — to vše umožňuje udělat závěr, že mezi hlavní faktory, které zezbepečují úspěch střetného sražení, patří:

- jeho všestranná příprava v krátké době,
- vedení nepřetržitého a hlubokého průzkumu,
- volba účelnějších způsobů vedení sražení,
- předejití nepřítele ve vedení jaderných a palebných úderů v rozvinování, vytvoření potřebných uskupení sil a prostředků a přechodu do aktivní činnosti,
- rychlé rozdělení jeho uskupení a zničení po částech,
- narůstání úsilí úderů v průběhu sražení.

V souvislosti s tím, že v soudobých operacích více než v minulosti jsou vytvářeny objektivní podmínky vzniku střetných sražení, každá operace musí být připravována s předvídáním jejich vzniku. Proto je účelné **včas** uskutečňovat všechna opatření pro přípravu střetných sražení. Avšak velkou část z nich bude nutné dělat při **bezprostřední** organizaci sražení v období přibližování s uskupením nepřítele, tj. ve značně omezené době. Rozhodnutí ke střetnému sražení a jeho organizování v období minulé války přijímali velitelé operačních svazů ve většině případů v průběhu bojové činnosti, v omezeném čase (3—9 hodin až den), ve složitě a intenzivní situaci.

V soudobých operacích s jejich vysokými tempy útoku a vysokou mobilitou vojsk nabývá faktor času na ještě větším významu.

Na základě analýzy zkušeností je účelnější rozhodnutí pro střetné sražení přijímat tehdy, bude-li zjištěno uskupení nepřítele, se kterým se předpokládá střetnutí, a bude-li určen pravděpodobný zámysl jeho činnosti. K tomuto cíli musí být veden nepřetržitý průzkum do celé hloubky určeného bojového úkolu.

Současně s tím, s přihlédnutím k tomu, že v soudobém boji a zvláště ve střetném sražení, jsou nepřátelská uskupení vojsk a prostředků ničení vysoce pohyblivá, je nut-

né všestranně zkracovat dobu od zjištění jeho vojsk a vedení úderů na ně. Ve spojitosti s tím tradičně vzniklá schéma ničení nepřítele: průzkum — předání informace veliteli — zhodnocení průzkumné zprávy — předání povelů prostředkům ničení a vedení úderu nezabezpečí vždy včasné (natož s předstihem) zničení vysoce pohyblivých, malorozměrných a obrněných cílů. Proto ve střetném sražení je nutné upřesnit toto schéma palebného ničení, a to vyloučením mezilehlých stupňů a zkrácením doby potřebné k vedení úderů. Současně s tím je nutné rozšířit úkoly průzkumu, určovat mu úkoly nejen ke zjištění, ale také ke zničení důležitých objektů. Bylo by žádoucí více používat létající přístroje, schopné zjištěné objekty nepřítele nejen ihned ničit vlastními prostředky, ale také vyzvat a navést na ně úderné letouny nebo usměrnit raketové jaderné úderý. To umožní předejít nepřítele ve vedení palebných úderů a rozvinování vojsk.

Kromě vedení nepřetržitého a efektivního průzkumu dosahuje se úspěchu ve střetném sražení včasným přijetím rozhodnutí k jeho vedení, mobilitou v činnosti vojsk, včasným přemístěním podporujícího letectva do blízkosti prostoru sražení, rychlejším zaujetím prostorů palebných postavení prostředky ničení a maximálním zkrácením doby na jejich přípravu k použití.

Velmi důležitý význam má volba účelného způsobu vedení střetného sražení s použitím nenadálých a mohutných úderů převážně do boku a týlu nepřítele. To umožní zničit nepřítele stejnými a dokonce i menšími silami. Přitom je velmi výhodné vést úder na nejslabší místa nepřítele v útoku, na styky jeho svazků a proti méně bojeschopným vojskům.

Úspěch střetného sražení do značné míry závisí na síle prvního úderu. To bude možné při vytvoření silného prvního sledu s nejobojeschopnějšími svazky v uskupení vlastních sil a prostředků. Současně s tím musí být toto uskupení vytvořeno v minimálně omezené době, na základě operačního předvídání a přesných výpočtů.

Nejvýhodnějším způsobem zničení nepřítele ve střetném sražení, jak to potvrdily zkušenosti z válek, bylo způsobení maximálních ztrát jeho uskupení letectvem a dělostřelectvem, zmaření rozvinování a dezorganizace velení se současným manévrem především tankových vojsk k vedení úderu do boku a vázáním části sil čelně. Nebylo-li možné vést úder do boků, používal se čelní rozítnavý úder proti nejslabšímu místu v uskupení nepřítele, proti vojskům, která byla nejvíce ničena palbou,

kteřá se nestačila rozvinout, nebo proti jeho méně bojeschopným útvarům.

V soudobých podmínkách je možné zničit nepřítele různými způsoby, např.:

- soustředěním síly hlavní části palebných prostředků proti jednotlivým svazkům s nejvyšší bojeschopností a aktivností se současným rozhodným střetným úderem hlavních sil do celé hloubky sestavy nepřítele, s rozdělením a následným jeho zničením po částech,

- vyřazením (zničením) přeprav přes vodní překážky na všech pochodových osách vojsk nepřítele na přesunu,

- vysazením vzdušných výsadků nebo vysláním předsunutých odřadů do výhodného prostoru s cílem obsadit tento prostor a zastavit postup vojsk nepřítele atd.

To znamená, že rozdělení se může uskutečňovat jak čelně, tak v hloubce se současným vedením silných úderů tankovými a motostřeleckými vojsky proti uskupení nepřítele, které má být zničeno jako první.

Při dosahování úspěchu ve střetném sražení a rozvíjení útočné operace bude mít velký význam včasné narůstání úsilí, a to použitím prostředků ničení a nasazením druhých sledů a záloh do sražení.

První sled vojsk bude zpravidla nejsilnější a schopný způsobit rozhodné ztráty nepřítele. Proto je možné předpokládat, že druhé sledy ve střetném sražení budou zasazovány převážně k zakončení ničení vojsk prvního sledu a záloh (druhých sledů) a k rozvíjení útoku do hloubky. Jejich zasazení do sražení je účelné uskutečnit

po způsobení maximálních ztrát prvnímu sledu úderného uskupení nepříteli, který nemůže dále pokračovat v útoku, nebo při přechodu k jinému druhu bojové činnosti.

Zkušenosti z Velké vlastenecké války ze střetných sražení potvrzují, že zasazování druhých sledů se uskutečňovalo nejčastěji zpoza boků a do mezer mezi svazky prvního sledu. Podobné způsoby jsou nejvýhodnější také v současných podmínkách. Avšak při oslabení bojeschopnosti jednotlivých svazků prvního sledu není vyloučeno ani zasazení druhého sledu překračováním.

Narůstání úlohy a místa střetného sražení v soudobé operaci zvyšuje požadavky i na velení vojskům. Pevnosti spolehlivosti velení může být dosaženo:

- používáním metod práce, které odpovídají vzniklé situaci,

- přesnou organizací a rozvíjováním míst velení a spojovací soustavy,

- znalostí reálně vzniklé situace a stálými informacemi o jejích změnách,

- včasným přijetím rozhodnutí a přesným stanovením úkolů vojskům,

- komplexním využíváním všech technických prostředků velení a spojení.

Velitelé a štáby v podmínkách složitě a rychle se měnící situace musí projevovat maximum tvůrčích schopností, iniciativy a rozhodnosti, aby včas získali iniciativu v činnosti a udrželi ji v průběhu celého sražení. To vyžaduje vysokou odbornou připravenost vedoucích funkcí a štábů operačního stupně velení.